

Sygn. akt: IX C 473/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Modrzejewska-Lasota
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017r. w Opolu

sprawy z powództwa **N. S. (1) i N. M.**

przeciwko U. (...)w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego U. (...)w W. na rzecz powódki N. S. (1) kwotę 6.600,00 zł (sześć tysięcy sześćset złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego U. (...)w W. na rzecz powódki N. M. kwotę 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 września 2014 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego U. (...)w W. na rzecz powódki N. S. (1) kwotę 1.834,73 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

IV. zasądza od pozwanego U. (...)w W. na rzecz powódki N. M. kwotę 817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

V. nakazuje zwrócić na rzecz powódki N. S. (1) kwotę 312,27 zł z zaliczki nr 747/15/C.

Sygn. akt IX C 473/15

UZASADNIENIE

Powódka N. S. (1) domagała się od pozwanego U. (...)zapłaty kwoty 6600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05.09.2014r, a małoletnia powódka N. M. kwoty 4000zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.09.2014r do dnia zapłaty. Obie powódki wniosły o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu złożonego powództwa wskazały, iż wyniku zdarzenia drogowego z dnia 18.02.2014r, spowodowanego przez nieznanego sprawcę doznały obrażeń ciała i rozstroju zdrowia. Za nieustalonego sprawcę szkody odpowiedzialność ponosi pozwany na podstawie przepisu art. 98 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 22.05.2003r o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Wyplacone przez pozwanego zadośćuczynienie w kwocie 1400zł dla N. S. (1) i 2000zł dla N. M. zł nie jest adekwatne do rozmiaru krzywdy doznanej przez obie powódki w wyniku wypadku.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że bezspornym w sprawie jest fakt, że w dniu 18.02.2014r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku, której obrażeń ciała doznały powódki. Przyznał już powódkom należyte zadośćuczynienie w kwocie 1400 i 2000zł- jego zdaniem odpowiedniej w stosunku do zakresu i charakteru doznanej przez nie krzywdy, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności zdarzenia. Podnosił, że doznane przez powódki urazy nie miały poważnego charakteru.

Pozwany nadto zwrócił powódkom kwotę 274zł tytułem kosztów leczenia- w ten sposób należyście ustalił zakres krzywdy i szkody poniesionych przez każdą z powódek, właściwie realizując obowiązek likwidacji szkody.

Pozwany powołał się na orzecznictwo sądowe, wskazując iż odszkodowanie i zadośćuczynienie nie może być nadmierne i musi zostać utrzymane w rozsądnych granicach.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka N. S. (1) w dniu 18.02.2014r była kierowcą, a małaletnia N. M. pasażerką pojazdu marki C. (...) o nr rej (...). Pojazd ów uczestniczył w wypadku drogowym spowodowanym przez nieznanego sprawcę, za którego odpowiedzialność ponosi pozwany.

bezsporne

Powódka N. S. (1) w wyniku zdarzenia doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa bez następstw neurologicznych i powierzchniowego urazu głowy. W dniu wypadku była badana w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym (...) w O.. Skierowana ją do leczenia ambulatoryjnego. Zalecono noszenie kołnierza Schanza przez okres około sześciu tygodni. Powódka odbyła serię rehabilitacyjną na szyjny odcinek kręgosłupa. Leczenie zakończono w dniu w lipcu 2014r. Powódka w tym okresie subiektywnie odczuwała negatywne skutki wypadku. Zażywała leki przeciwbólowe. Dolegliwości bólowe opisywała, jako uciążliwe, silne, łączące się z ograniczeniem ruchu i samodzielności powódki.

Przebyte leczenie odcinka szyjnego kręgosłupa zostało całkowicie wygojone, a rokowania na przyszłość są dobre.

Powódka po wypadku była poruszona, zdenerwowana, skupiona na myśli, że mogła stracić życie. Dręczyły ją obawy o najbliższych, zwłaszcza, gdy wyjeżdżali w podróż samochodem i o stan zdrowia swego i najbliższych. Powódka w wyniku zdarzenia nie doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Rokowana na przyszłość są dobre. Uraz kręgosłupa, którego doznała powódka w ocenie biegłego neurologa jest niewielki, niepowiązany z żadnymi banalnymi dysfunkcjami narządowymi.

Małaletnia po wypadku nie została przewieziona do szpitala. Była jednak poddana obserwacji lekarskiej w trybie ambulatoryjnym. Małaletnia widziała obrażenia ciała u matki. Sama miała posiniaczone nogi, zadrapania na ciele, cierpiała na zawroty głowy i bóle kręgosłupa. Od chwili wypadku wyraża lęk przed podróżami samochodem lub środkami komunikacji publicznej.

dowód: - historia choroby k 20-29

- opinia biegłego k 85-88,

- przesłuchanie stron

- zeznania świadka P. S. k 63

- notatka urzędowa k 18

Powódka N. S. (2) imieniem własnym i małoletniej powódki zgłosiła szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeniowemu.

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce N. S. (2) pismem z dnia 05.09.2014r kwotę 1400 zł tytułem zadośćuczynią, a N. M. pismem z dnia 12. (...) kwotę 2000zł, stwierdzając, iż w obu przypadkach są to kwoty adekwatne do rozmiaru krzywd doznanych przez powódki.

dowód:

- pismo pozwanego k 31-32

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa, formalnie połączone, były zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 445§1 w zw. z art. 444 k.c. Sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Powtórzyć należy w ślad za ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego (zob. wyrok SN z dnia 08 września 2001 r., III CKN 427/00, LEX 52766) iż zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość musi przedstawiać pewną wartość ekonomicznie wyczuwalną w tym znaczeniu, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy się kierować rozsądną granicą, odpowiadającą, przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego, aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Nie budziła wątpliwości okoliczność, że powódki otrzymały już od pozwanego kwotę 1400zł w przypadku N. S. (1) i 2000zł dla N. M. tytułem zadośćuczynienia, którą przyjęły, jako częściową zapłatę. Zadaniem Sądu było rozstrzygnięcie, czy wobec rozmiaru krzywdy, jakiej doznała każda z powódek zasadne jest domaganie się przez nich nadto zadośćuczynienia w żądanych kwotach- 4000zł dla małoletniej N. M. i 6600zł dla jej matki N. S. (1)

Sąd żądnie to uznał za zasadne w całości. Oceniając rozmiar krzywdy doznanej przez powódkę N. S. (1) Sąd zważył, iż w wyniku zdarzenia nie odniosła ona żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie oznacza to iż żadnej krzywdy nie poniosła.

Sąd zważył na okoliczność, że powódka doznała urazu stosunkowo bolesnego o następstwach, z którymi wiązał się wymierny rozmiar cierpień fizycznych. Powódka zmuszona była poruszać się przez okres kilku tygodnie z kołnierzem ortopedycznym. Zmuszona była uczęszczać do przychodni i do szpitala, poddawać się zabiegom rehabilitacyjnym i badaniom lekarskim. Tak doznane cierpienia fizyczne zintensyfikowane zostały dyskomfortem psychicznym, jakiego doświadczyła powódka niespodziewanie pozbawiona swobody życia i poruszania się. Intensywność tego dyskomfortu powiększył stres związany z tym, że powódka, nawet po ustaniu leczenia bała się poruszać pojazdem, przejawiała lęki o swe życie i zdrowie.

Kwestia wyceny doznanych krzywd, jest wyjątkowo trudna tym bardziej, że nie można ustalić uniwersalnego miernika tych stanów, a każdy przypadek powinien być rozpatrywany indywidualnie i odrębnie przy stosowaniu wszystkich istotnych elementów dla danej sprawy. Przy ustalaniu, więc wysokości zadośćuczynienia pieniężnego w każdym indywidualnym przypadku powinny być uwzględnione wszelkie zachodzące okoliczności, mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, wiek poszkodowanego niemożność prowadzenia normalnego życia, itp.

W kontekście niniejszej sprawy nie mogło ostać się rozumowanie pozwanego, że skoro powódka nie doznała trwałego kalectwa, to żądanie zapłaty nie jest uzasadnione. Istotna jest korelacja rozmiaru skutków zdarzenia z rozmiarem odszkodowania.

Nie jest zatem zasadne wyliczanie, jakie to dobra powódki nie zostały naruszone poprzez wypadek, ale istotą orzekania jest zbadanie, czy za przebyte leczenie połączone z noszeniem kołnierza ortopedycznego i znoszeniem dolegliwości bólowych typowych dla urazu kręgosłupa i stłuczenia głowy, występujący u powódki uraz psychiczny i lęk przed jazdą samochodem, konieczność rehabilitacji wypłacone powódce zadośćuczynienie w kwocie 1400zł było wystarczające.

Mając na uwadze całość zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6600zł. W ocenie Sądu dopiero ta kwota w powiązaniu z już wypłaconym powódce zadośćuczynieniem będzie sumą odpowiednią i właściwą- zwłaszcza biorąc pod uwagę stosunkowo długi okres leczenia- w tym 6 tygodniowy okres zaleconego noszenia kołnierza Schanza.

Małoletnia natomiast nie doznała w wyniku wypadku obrażeń ciała wymagających hospitalizacji-, choć została poddana obserwacji lekarskiej. Sąd jednak przyjął za wiarygodną jej relację, iż uczestnictwo w wypadku komunikacyjnym, widok matki dotkniętej obrażeniami ciała u tak młodej osoby może skutkować wyrażonym przez nią lękiem przez poruszaniem się jakimikolwiek środkami komunikacji- nie tylko samochodem. Nadto doznała ona urazów ciała (otarć, potłuczeń) oraz rozstroju zdrowia w postaci zawrotów głowy i bólów kręgosłupa. W przypadku tak młodej osoby, w ocenie Sądu możliwe jest, iż tak doznane urazy przeżywane są intensywnie, a wszelkie niedogodności bólowe odczuwane są bardziej dojmująco, niż w przypadku osoby dorosłej.

Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 k.c., według utrwalonego orzecznictwa, ma, bowiem charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel, czyli w tym przypadku powódka przez wezwanie dłużnika do jego wykonania. Nie ma przy tym znaczenia, że przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne i zależy od uznania sądu oraz poczynionej przez niego oceny konkretnych okoliczności danej sytuacji, poszkodowany, bowiem może skierować roszczenie o zadośćuczynienie bezpośrednio do osoby ponoszącej odpowiedzialność deliktową wynikającą ze skutków wypadku komunikacyjnego. (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 28 czerwca 2005 r. I CK 7/2005). Również w Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007r. I CSK 433/2006 podniesiono, iż "zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego"

Tutejszy Sąd w pełni podziela wyżej wskazaną linię orzecznictwa.

Sąd, zatem zasądził odsetki od zasądzonej sumy od dnia następnego po dniach wydania decyzji w zakresie zadośćuczynienia wobec każdej z powódek- zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 k.p.c. Uwzględnienie powództwa zależało od uznania Sądu, a żądanie zapłaty zadośćuczynienia było słuszne.